

El cas de la rosa sagnant

El telèfon de la comissaria va sonar un altre 22 d'abril, aquella vegada de l'any 1981. Un cadàver apareixia degollat a Barcelona. Amb ell, enfonsada en la seva sang, hi havia una rosa vermella. Passava el mateix des de feia quatre anys, el mateix dia i mes, també el mateix lloc, un carreró estret del Barri Gòtic. Aquest fet havia portat, a cada un dels últims quatre anys, a una cadena d'assassinats sense motiu aparent. El primer any van ser 10 les persones que van morir, el segon 20, el tercer van morir 27 i, el quart, es van perdre 32 vides per aquest mateix motiu. Aquell assassinat només era el començament de la tragèdia i la previsió feia pensar que les morts d'aquest any havien de ser encara majors que les de l'any anterior. Fos com fos, s'havia d'evitar.

El detectiu privat Lluís Bosch va obrir la porta, un home esvelt que anava de negre i que duia un maletí a les mans es trobava a l'altre costat.

-Policia secreta, puc passar?- Va dir l'home de negre que havia trucat al timbre.

-Ensenyi'm la seva placa- Va exigir en Lluís.

L'home li va ensenyar la seva identificació.

-Passi, senyor agent- Va demanar el detectiu.

L'agent va passar per la porta i en Lluís el va dirigir a un saló petit però acollidor presidit per una xemeneia de maons que estava coronada pel crani d'un cérvol, sostingut per una làmina de fusta en la que es podia llegir "estiu 1967". En Lluís li va indicar a l'home que s'assegués en una butaca de vellut color vermell carmesí. El detectiu va seure d'amunt d'un sofà entapissat de color verd fosc.

-Agent, a què ha vingut?- Va preguntar en Lluís.

-Ha tornat a passar, una altra vegada, el dia d'abans de Sant Jordi ha aparegut un cadàver degollat i al seu costat hi havia una rosa vermella- Va explicar el policia.

- Ja m'he assabentat, ha sortit al diari, tota una tragèdia el que ha passat. Ha vingut per a comunicar-m'ho o per a què? Per què si ha vingut només per a dir-me això, ha perdut el temps- Va consultar el detectiu.

-No me'n vingui amb gracies. No he vingut només per a això, tinc entès què el

primer any que van ocórrer els assassinats vostè va sol·licitar involucrar-se al cas i se'l va rebutjar pels seus problemes amb la beguda, no és així?- Va preguntar l'agent.

-Sí, és així- Va contestar en Lluís.

-Ara resulta que per la repetició dels assassinats durant aquests cinc anys, els policies que porten el cas han pensat en la seva eficiència com a detectiu en comptes de en les seves addiccions- Va continuar explicant l'home de negre.

-M'està dient que ara em volen? Què graciós. Ho accepto, però vull un sou, mai treballa gratis- Va dir el detectiu privat.

-Genial, el sou no serà un problema, s'ho asseguro. Aquí té les proves- El policia va treure del seu maletí una carpeta ben plena de fulls i la va deixar a la taula que hi havia al davant del sofà on estava assegut en Lluís.

Va continuar- Aquestes són les proves que hem anat recopilant, estudiï-les-hi, demà li espero a tres quarts de vuit del matí al nombre 13 del carrer Estany. I, per cert, em dic Joan Garcia-

El policia i en Lluís van acomiadar-se i en Joan va marxar. El detectiu va servir-se una copa de conyac, va seure al sofà i va agafar la carpeta que li havia deixat en Joan. El detectiu va obrir la carpeta i va començar a llegir tots i cada un dels fulls que hi havia a dins. També hi havia fotografies esquinçadores que contenien tots els assassinats, gent degollada, esquarterada, torturada... Era fastigós. En Lluís va passar-se tota la nit estudiant-s'hi les proves.

Al matí el detectiu privat va aixecar-se del sofà on havia dormit i va mirar el rellotge, eren dos quarts de vuit, quedaven només 15 minuts abans de l'hora que li havia dit en Joan. Va arreglar-se ràpid per a no arribar tard, va sortir de casa seva amb la carpeta de proves a la mà i va córrer fins a l'autobús que acabava d'arribar a la parada, quasi el perd.

Va baixar a la parada del carrer Estany i va anar fins al nombre 13. Era una casa petita, de pedra i una mica descuidada per fora. Al davant de la casa en Joan l'estava esperant fumant-se un cigarret.

-Arriba tard, senyor Lluís- Va dir el policia.

-No exageri, Joan, només he arribat dos minuts tard- Va aclarir el detectiu.

-Vinga, entri- Va demanar en Joan.

L'agent va treure de la seva butxaca un clauer amb unes quantes claus i va obrir la porta de la casa. Tots dos van caminar per un passadís estret direcció al despatx que hi havia al final del passadís.

-Això és un pis franc, ningú que no sigui de la policia sap que estem aquí treballant en el cas, vostè no ho hauria de dir a ningú- Va explicar en Joan.

-I a qui creu que s'ho diré? Visc sol i no tinc família. Tranquil, no s'ho diré a ningú- Va indicar el detectiu privat.

-Que així sigui- Va ordenar el policia.

Van entrar al despatx. Al mig de la sala hi havia una taula plena de papers i, a una de les parets, estava penjada una làmina de suro que encara tenia més proves i fotos. Tots dos van seure en dues cadires de fusta.

-He estat estudiant-me les proves tota la nit i he vist un patró, tots els cossos han estat trobats en llocs relacionats amb Sant Jordi o amb l'edat mitjana, no és així?- Va consultar en Lluís.

-M'alegro què m'hagi fet cas i hagi estudiat les proves. Sí, és veritat- Va contestar en Joan.

-Bé, comencem per aquí, ens separarem, jo aniré a les Rambles on estan les paradetes de roses i llibres i tu pots anar a la casa Batlló que la seva façana es cobreix de roses per Sant Jordi- Va proposar el detectiu.

-Em sembla bé, així cobrirem diferents llocs per a esbrinar alguna cosa- Va contestar el policia.

Tots dos van sortir de la casa i es van separar per anar cadascun als llocs que havien pactat. En Lluís va agafar l'autobús que es dirigia a les Rambles mentre que algú en l'ombra l'observava.

En Lluís va baixar de l'autobús, va anar fins a les paradetes i va començar a passejar analitzant tot el que passava. Hi havia molta gent en aquell lloc, comprant llibres i roses, o només passejant en aquell dia solejat d'abril. Mentre caminava, el detectiu privat es va adonar del fet que algú l'estava seguint.

Va abandonar el passadís de paradetes, va creuar la calçada i va endinsar-se en un carrer secundari. Després va entrar en un carreró, va caminar deu metres i es va donar la volta. Es va trobar amb la persona que el seguia, era un home robust i portava una navalla a la mà.

-Deixa la navalla, lluita amb les teves mans, total, amb la teva mida em guanyaràs- Va suggerir el detectiu.

-Amb tot el gust- Va respondre la persona que el va perseguir.

L'home va tirar la navalla a terra i va començar a caminar lentament cap al detectiu. En Lluís es va posar en guàrdia i, quan l'home robust va estar a suficient distància, va fer-li una clau que el va deixar a terra, immobilitzat.

-No hauries d'haver-me subestimat per la meua edat, soc cinturó negre de Judo- Va explicar-li en Lluís.

Tot seguit li va posar unes esposes, el va aixecar i van caminar fins a una cabina de telèfon. Va marcar el nombre de la policia i va demanar reforços. Va arribar la policia i van emportar-se a aquell home robust. En Lluís també va anar en un cotxe de policia fins a la comissaria.

Quan el detectiu va arribar es va retrobar amb en Joan, que li va dir que es quedés a la sala d'espera fins que acabessin l'interrogatori. Després li diria tota la informació que l'haurien aconseguit treure.

Va esperar dues hores fins que va sortir en Joan.

-L'home que t'ha intentat matar és policia- Va explicar l'agent.

-I per això sabia la meua implicació en el cas i on estava- Va suggerir en Lluís.

-Però ell no és l'assassí- Va dir en Joan.

-Què? Però si ell m'ha volgut matar per a entorpir la investigació, no és així?- Va preguntar el detectiu.

- Sí, t'ha volgut matar, però perquè li han ordenat que ho fes- Va contestar el policia secret.

- Insinues què hi ha més persones implicades en els assassinats?- Va preguntar en Lluís.

-Ens ha explicat què és part d'una secta i, que aquesta és l'autora de tots els

assassinats. També ens ha dit que la secta es reuneix cada tarda a un quart de sis al nombre 23 del carrer Cavaller del Barri Gòtic- Va explicar en Joan.

-A què esperem, anem-hi i posem fi a això d'una vegada- Va ordenar el detectiu.

-D'acord- Va respondre el policia.

Van anar fins al carrer Cavaller en el cotxe personal del Joan per a no aixecar sospites.

Quan van arribar, van baixar del cotxe i en Joan li va donar un revòlver al Lluís. Van veure que la porta de la casa estava tancada. Sense preguntar, en Lluís li va ficar un tret al pany de la porta i, immediatament, va obrir-se sola. Van entrar i van registrar el primer i el segon pis però no hi havia ningú.

-Ens ha mentit, no hi ha ningú- Va dir en Joan.

-No ho crec, anem a veure si hi ha algun soterrani- Va contestar en Lluís.

Tots dos van registrar la planta baixa buscant una trapa. I sí, efectivament, hi havia una al sòl del menjador d'aquella casa. Van obrir-la i van baixar per unes escales que conduïen al soterrani. Quan van acabar de baixar van caminar per un llarg passadís. Era fastigós, a les parets estaven penjats cossos en descomposició, l'olor era insuportable. En arribar al final del passadís van trobar-se davant d'una porta metàl·lica que estava oberta i van passar sense cap problema. A l'altre costat es van trobar un grup de persones vestides amb túniques, era la secta.

-Esteu tots detinguts, teniu dret a romandre en silenci!- Va cridar en Joan mentre que ell i el Lluís els apuntaven amb les pistoles.

Els integrants de la secta van aixecar les mans. Junts, detectiu i policia van fer sortir de la casa a tot el grup de persones que hi havia al soterrani. Amb el telèfon del cotxe en Joan va trucar a la comissaria per demanar ajuda i es van emportar als integrants de la secta.

Gràcies a ells es va resoldre el cas i no van tornar a haver més assassinats provocats per aquesta secta que matava per fer ofrenes de sang a Sant Jordi.